

Keif ma ja fohto-wannemad,
Kes rahwast wallitsewad
Ja rahho-seadust piddawad,
Ja kurjust tallitsewad —
Neid hoia, aita, rõmusta
Ja nende murret õnnista
So pühha nimme pärrast!

Oh anna keisri herrale
Weel kaua ello, terwist,
Ja woimust ülle waenlaste
Kes tewad tülli kangelast
Ja piirwad ümber rigi-raad
Ja rikkwad keif linnad, maad,
Kus agga liggi sawad!

Sa olled meie keisrit ka
Aujärje peale pannud,
Ja selle sure rigi Ma
Ea hole alla annud —
Siis anna, et ta kaua weel
Keif riki holab rahho teel,
Ja waenlast ärra woidab.

Me' olleme keif rahho sees
Ea warjo al siin olnud:
Kui sedda tunneb iggamees,
— Kell' nüüd on kartus tulnud, —
Mis head temma meile teind.
Et meie rahho päiwi näind
Keif meie ello aia.

Oh armas Jssand hallasta!
Ja toida omma rahwast!
Ka igga hinge rõmusta,
Et tewad tööd siin wahwast! —
Ei pudo meile leiba siis,
Kui meie tö ja ello-wiis
On Sinno mele pärrast.

Kus on mailma keskpaik?

Kui nalja pärrast küsitasse, kus mailma
keskpaik on, siis monned ütlewad, et se
Ma ferra kesk foht peab ollema, ehk igga
foht, kus meie seisame. Agga minna üt-
len: „Walle! **Föht** on mailma keskpaik!”